

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια δακτύβια κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αύτός ο χρόνος θάχρη περισσεύματα γενναία.

'Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τους άνέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στὸ 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στὸ χέρι.
'Αλλ' έδῶ συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στὼν φόρων την άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Σαράντα και δικόσα
και ρεζιλίχια τόσα.

'Οκτώ και δέκα μηνός Φλεβάρη
κι' οί μασκαράδες εἰς τὸ ποδάρη.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

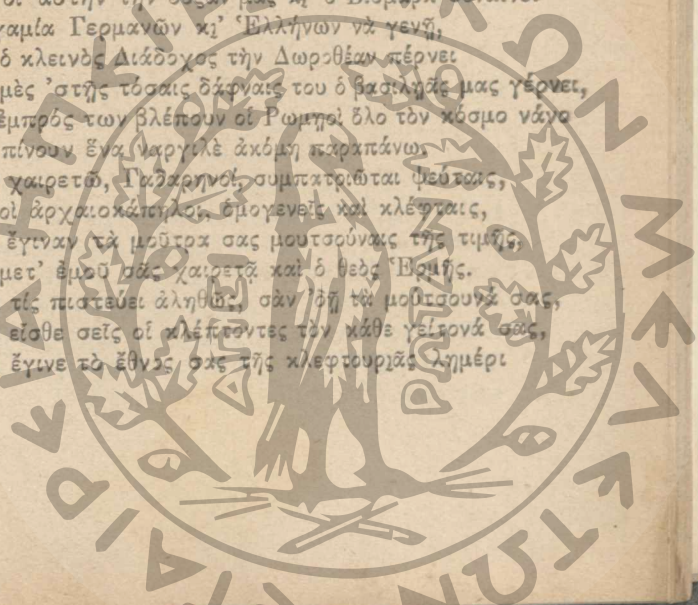
('Ο Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς άπάνω εἰς τὸ κάρο
ψάλλουν πολλῶν τὸν άμπακο και τὸν κακό των φλάρο.)

Φ.—Τόπο εὐθύς ανοίξετε σ' έμᾱς τοὺς μασκαράδες,
κι' ακούσετέ μας μιὰ στιγμή και άνδρες και κυράδες.
Εἰς τάρματα, κηφηναριό, και ἄς χαλάσ' ἡ σφαῖρα,
διότι πάλιν έρχεται ἡ καθαρή Δευτέρα,
και παύουν ντέφια, τούμπανα, ζουρνάδες και κλαρίνα,
και δέν θά εἶναι 'Αμαζών ή Τρελλοκατερίνα,
και καθεμιὰ μετανοεῖ και πᾶει 'στὸ κελλί της
κι' ὁ θεολόγος Δαμαλᾶς θά 'βγῇ Μητροπολίτης
και με τήν πατερίτσα του θά μάς διαβάσῃ βλους
και πονηρά τελώνια θά βγάλῃ και διαβόλους.
Μουντζουρωθῆτε βλοι σας, ὦ άνδρες 'Αθηναῖοι,
ὦ 'Αχαιοί ευκνήμηδες, και γέροντες και νέοι,
και σύμπαντες κατέλθετε 'στὸν ευγενῆ άγώνα
ξεδράκωτοι, ξετσιπωτοί, με δνου σιαγόνα,
κι' άνάποδα καθίσετε άπάνω σὲ γαϊδούρι
και πάρτετε τὰ 'πίσω μου νά τάχετε γιὰ μούρη.

Π.—Σὲ χαιρετῶ ένθουσιῶν άπὸ αὐτοῦ τοῦ κάρου,
δαιμόνιον πτολίεθρον και 'Αστὺ τοῦ Πινδάρου,
με βλα τὰ τετράποδα, με βλους τοὺς ανθρώπους,
με τοὺς μεγάλους άνδρας σου και τοὺς αντιπροσώπους.
'Αθηναῖοι ισστέφανοι και πόλις της Παλλάδος,
ὦ σέμνωμα και κόσμημα συμπάσης της 'Ελλάδος,
έστία φώτων άσβεστος και ήδονών άρρήτων,

πανσόφων φροντιστήριον, διαίτημα Χαρίτων,
πού κάθε Μούσα τραγουδεῖ μ' έμέ τὸν τροβαδούρον
τὸ κάλλος σου τὸ άφθιτον, τοὺς ποταμούς τῶν οὐρῶν,
και ξένον και ἰθαγενῆ καταμαγεύεις κόσμον
δι' ευωδίας διαρκοῦς καθοδινῶν εὐδωμων.
Σὲ χαιρετῶ, πτολίεθρον της κλασικῆς παιδείας,
πού ηὔξησε τήν φήμην σου πολὺ ὁ Καδοαδίας,
κι' ἰδοὺ έντός των σπλάγχχνων σου εύρίσκει δόξης πλοῦτον
κι' οἱ Εὐρωπαῖοι χάσκουνε και λέγουν με τὸν νοῦ των:
«αὐταί εἰσι πραγματικῶς αἱ αἰληθεῖς 'Αθήναι
»κι' οἱ 'Ελληνες άπόγονοι τοῦ Περικλέτου εἶναι,»
και κάθε τόσο έρχονται και τὰ έδάφη σκάπτουν,
κι' έπιγαμίας μεθ' ήμῶν συχνότατα συνάπτουν,
και δι' αὐτὴν τήν δόξαν μας κι' ὁ Βίσμαρκ συναινεῖ
έπιγαμία Γερμανῶν κι' 'Ελλήνων νά γενῇ,
και ὁ κλεινὸς Διάδοχος τήν Δωροθέαν πέρνει
και μες 'στης τόσας δόξας του ὁ βασιλεὺς μας γέρνει,
κι' έμπρός των βλέπουν οἱ Ρῶμοι βλο τὸν κόσμο νάνα
και πίνουν εἰς τὴν γαργιλή άκόμη παρὰπάνω.

Φ.—Σὲς χαιρετῶ, Γαδάρηνο, συμπατριώτα φεωταί,
σοφοὶ άρχαιοκάπηλοι, έμογενεῖς και κλέφταις,
πού έγιναν τὰ μούτρα σας μουτσούνας της τιμῆς,
και μετ' έμοῦ ἄς χαιρετᾷ και ὁ θεὸς 'Ερμῆς.
Και τίς πιστεύει αἰληθῶς, σάν 'δῇ τὴν μορφοῦνά σας,
πῶς εἴθε σεις οἱ κλέφτοντες τὸν κάθε γείτονά σας,
πῶς έγινε τὸ έθνος σας της κλεφτουριᾶς λημέρι

καὶ πῶς δὲν εἶναι παστρικὸ τὸ τίμιο σας χέρι;
Καὶ ποῖος, ὅταν μ' ἔξαψιν, καλοὶ μου συμπολίται,
περὶ τιμῆς καὶ ἀρετῆς νυχθημερὸν λαλήτε,
ἴσως νὰ πῇ πῶς εἴθε σεῖς εἰ ἄνθρωποι τῆς σπείρας,
ποῦ κλέπτει τοὺς Κυζικηνούς καὶ Ἀττικὸς στατήρας;
Καὶ ποῖος, ὅταν λέγετε περὶ πατρίδος τόσα
καὶ δι' αὐτὴν ξηραίνεται ὁ λάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα,
ἴσως νὰ πῇ πῶς εἴθε σεῖς ποῦ φεύγετε τρεχάτοι,
ὅταν μαρτυροῦντες ὡς βρωμᾶ καὶ ὁ Ἄρης ὡς τοράττη,
καὶ κρύπτεσθε φρυάττοντες εἰς πίθους καὶ ἀποπάτους,
μήπως κανένας σταυρωτὴς ὡς πιάσῃ ἐπιστράτους;
Καὶ ποῖος, ὅταν σέρνετε τῆς σπάθαις σας τοὺς δρόμους
καὶ ὡς Πέρθαι καὶ Ἀρτανιὰν σηκώνετε τοὺς ὤμους,
ἴσως νὰ πῇ πῶς εἴθε σεῖς ποῦ θέλετε κρεμάλα
πῶς πράσσα μόνο κόβετε καὶ ἀγγυόρια πέρα πέρα;
Καὶ ποῖος, ὅταν θεωρῇ ὅτ' ἐντιμὸν σας στήθος
χρυσῶν σταυρῶν καὶ ταινιῶν καὶ παρασκήμων πληθὺς,
ἴσως νὰ πῇ πῶς εἴθε σεῖς ποῦ θέλετε κρεμάλα
δι' ἐθνικῶν γαιῶν κλοπὰς, πλαστογραφίας καὶ ἄλλα;
Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἰδῇ καὶ τὸν γνωστὸ σταυρὸ μου,
ἴσως νὰ πῇ πῶς εἰ σταυροὶ κατήντησαν τοῦ δρόμου,
πῶς εἶναι ἀξίος αὐτῶν ὁ κάθε μασκαράς

καὶ ὡς τεκεδῆδες δένονται ὅτ' ὦν οὐλὼν τὰς οὐράς;
Καὶ ποῖος, ὅταν σὺ πεισθῇ ὅτ' ὅσα καφενεῖα
καὶ ὥρας ἡλιάζεσθε ἀνὰ τὰ Πρωτανεῖα
καὶ μετὰ τὰς συζητήσεις σας τὸ ἔθνος συγκινεῖτε,
ἴσως νὰ πῇ πῶς εἴθε σεῖς ποῦ αὐτοκτονεῖτε;
Καὶ ποῖος, ὅταν ἐρῆμον ἀφίετε τὸν οἶκον
καὶ τρέχετε ὅτ' ἀδελφὰς τῶν ἱεροκηρύκων
καὶ ἐδηγείσθε δι' αὐτῶν ὅτ' ἀρετῆς τὸν δρόμον,
ἴσως νὰ πῇ πῶς εἴθε σεῖς λησταὶ τῶν ὑπὸνύμων
καὶ πῶς γὰρ φύλλου πῆδημα ἡμέρα μεσημέρι
σκοτώνετε τὸν ἀδελφὸν μετὰ βόλι καὶ μαχαίρι;
Καὶ ποῖος, ὅταν ὅτ' οὐδὲν χορεύς ἐν ὅλῃ τῇ χαρᾷ σας
πηγαίνετε τὰρσενικά καὶ θηλυκὰ μωρὰ σας
καὶ ὅτ' ὦν μικρῶν τὰς παιδιὰς τοσοῦτον συγκινεῖτε,
ἴσως νὰ πῇ φιλόστοργοι πατέρες πῶς δὲν εἴθε,
ἢ πῶς δὲν καταγίνεσθε μετὰ πᾶσαν σας φροντίδα
πολίτας ν' ἀναδείξετε χρησίμους ὅτ' ἰσχυροὶ πατρίδα;
Καὶ ποῖος, ὅταν ὡς ἰδῇ μ' ἐρεθισμὸν μεγάλον
νὰ φτύνετε ὅτ' οὐδὲν κόρυς σας δι' ἀμαρτίας ἄλλων,
δὲν θὰ εἰπῇ τὰ ἔργα σας πῶς ἀρετὴ διέπει
καὶ ὅτ' ἰσχυροὶ σ' ὅλους σας Μητροπολίτου πρέπει;
Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἰδῇ τοὺς ἐρυθρεὺς κλητήρας

Ἑβραῖοι μετὰ τὰ γραλικά καὶ μετὰ τοὺς μαστραπάδες,
παππᾶ—Σκληροί, παππᾶ—χλωροί, καὶ σεῖς νταυλο-
[παππάδες,

ποῦ θηλυκοὶ καὶ ἀρσενικοὶ ὡς ἀποφεύγουν πῶλοι
καὶ θέλετε νὰ γίνετε Μητροπολίται ὅλοι.
Εἰς τοῦτον τὸν κατακλυσμὸν καὶ τὴν ἀνεμοζάλην
τῆς εὐσεβείας δάλετε τὴν προσωπίδα πάλιν,
καὶ δότε ὅτ' οὐδὲν ἀμαρτωλοὺς ἀγίας συμβουλὰς
καὶ εἰς ὅλους μας διδάξετε τὰς δέκα ἐντολάς,
ὅπως φορέσωμεν καὶ ἐμεῖς τὸν στέφανον τοῦ Λάτα
καὶ ἐν κατανόξει φάγωμεν τὴν χαδιαροσαλάτα.
Ἄς δὲν γινώσκουν ἀρετὴν οἱ εὐσεβεῖς γαῖδαροι...
Μακράκη οὐ, Ἀπόστολε μετὰ ἔθλινο ποδᾶρι,
πλησίασε καὶ φώτισε τὸν νοῦν τοῦ Περικλέτου
μετὰ τὴν διδασκαλίαν σου περὶ τοῦ τριουθέντου.
Ἐλθέ καὶ σὺ, ὦ Δαμαλά, τῆς ἐριδος τὸ μῆλον,
καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς φανέρωσε τὸ τῶν ἀγγέλων φύλον,
ἀν εἶναι ἄρρεν δηλαδὴ, οὐδέτερον ἢ θῆλυ,
νὰ μάθωμεν τὸ γένος τῶν καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι.

Φ.—Περάσατε, περάσατε καὶ σεῖς αἱ κάτω τάξεις,
καὶ ἔλατε γύρω νὰ εἰπῶ καὶ εἰς ὅσους τὰ ἐξ ἀμάξης.
Προσέλθετε, χειρωνακτεῖς, μετὰ τοὺς λοιποὺς ὁμίλους,
φορέσατε ὡς Σειληνοὶ θλαστοὺς καλλισταφύλους,
καὶ ἀκορέστως πίνετε τὸν οἶνον τῶν ἀμπέλων,
καὶ ἐντὸς δλίγου ρόδινον ὡς περιμένει μέλλον.
Προσέλθετε ὅτ' ἄρμα μου μετὰ βήματα γοργὰ
καὶ τραγουδεῖτε ὅλοι σας «τὰ ζῶα μου ἀργά»,
καὶ οὕτως ὁ Πρωθυπουργὸς οὐδ' ἄλλος δὲν θ' ἀφήσῃ
ὁ περιούσιος λαὸς τῆς πείνας νὰ φοβήσῃ.
Πληρόντε χωρίς θυμὸς καὶ ἀνευ γογγυσμῶν,
αὐξήσατέ μας τὸν παχὺν Προϋπολογισμόν,
καὶ ἂν ψωμί δὲν ἔχετε πρὸς τὸ παρὸν νὰ φάτε
ὅτ' ὅς τ' ὕψους τὴν χαρὰν μαζί μας ἐντροφάτε.

Κατηγοροῦν τὴν γάταν μας, καθόσον εἶναι γραῖα,
οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς γαλανοῦ καὶ ἡ οὐρὰ μακρά.
Πᾶς ἄρχων φαίνεται πρὸς ὅσους τὰ μάλα ἐλεήμων,
ἀλλ' ὅμως μπόλικο νερὸ θὰ φέρῃ καὶ ὁ Φιλήμων,
καὶ θὰ φυτρώσῃ τὴν Τράπεζαν πρὸς χάριν σας μεγάλα,
ὡς δὲ ὁ μέγας Περικλῆς ἐπλήρωσε τοὺς πάλαι
διὰ νὰ μὴν ἐργάζωνται καὶ ὅτ' οὐδὲν νὰ ρέθουν,
ἀλλ' εἰς τὰς λέσχας νὰ γλεντοῦν καὶ νὰ διημερεύουν,
καὶ πᾶς τις ἐπληρώσῃ νὰ κάθεται ἀργός,
τοιοῦτοτρόπως σήμερον καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς
τὴν πρώτην δυστυχίαν μας ἐντὸς μικροῦ σαρφγι
καὶ ἀγρί νὰ τὸν πληρώσωμεν αὐτὸς θὰ μας πληρώσῃ,
ἐπεὶ δὲ παχυνόμενοι ὡς χοῖροι καὶ μανάρι
μετὰ φιλοσόφων κυνικῶν θὰ τρέχωμεν φανάρια
καὶ ἔδω εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ εἰς πᾶσαν Ἐπαρχίαν
νὰ ἐθροῖμεν φιλὶ φιλὶ δλίγην δυστυχίαν.

Π.—Ἐμπρός, ἐμπρός, περάσατε... ἔ! ἔ! τὰ μασκαράδες!
ἄρα πῆραν ὅταντ' ἀντιχρῆστον καὶ κυράδες,
καὶ οἱ καλοὶ τῶν οὐλοῦν μετὰ τὰ καὶ κατὰ
ὅτι οὐδὲν κυρία τῶν βασίλων τὸ φανάρι.
Ὁ κερὰται προσφίλει, ἐμπρός διαδοῖτε ὅλοι...
δὲν ἔχουν πλέον κερὰται ὅταν πρῶτα οἱ διαδόλοι...
γὰρ τὰ φηλὰ σας κοῦτελα τὰ πῆρε μὴ καὶ ἄλλη,
καὶ οἱ Σατανάδες μετὰ γυμνὰ ἀπέμειναν κερὰται.

Φ.—Τὴ μασκαράδες! τί κακό, καὶ σύγχυσις ὅποια!
ὦ ἱανοὶ ἐντροφάτοι μετὰ δύο προσώπων,

εἰσαγγελεῖς καὶ δικαστὰς καὶ ἄλλους σας σωτήρας,
θὰ φοβηθῇ γὰρ τίποτε, καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
ὀρθάνοικτο τὸ σπῆτι τοῦ δὲν ὅλῃ πέρα πέρα;
Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἰδῇ μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
πλουσίους τε καὶ πένητας, νὰ δίδουν τόσους μπάλους,
θὰ πῇ ποτὲ πῶς εἴσως τῆς πείνας νὰ φοβήσῃ
καὶ κάθε μαῦρον στοχασθῇ ἀμέσως δὲν θ' ἀφήσῃ;
Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἰδῇ τοὺς φλογεροὺς ἀντάρτας
χορεύοντας ὅτ' ὁ μέγας τοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἀρτίας,
ἴσως νὰ πῇ πῶς στάδιον εὐρὸ δὲν μάς προσμένει,
καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις πῶς εἶναι πεινασμένη;
Καὶ ποῖος, ὅταν τὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν θὰ ἰδῇ,
ἐν κλάσμα περισσεύματος ὅτ' ὁ Σπάρταλιν νὰ δίδῃ,
δὲν θὰ ξεχάσῃ αὐθροὶ τὰ βάσανα τοῦ βίου
καὶ δὲν θὰ γίνῃ μασκαράς ἀντάξιος θραβείου;
Καὶ ποῖος, ὅταν γίνεσθε χοροὶ τῆς Δημαρχίας
πρὸς ἀνακούφισιν μικρῶν καὶ θάλλπος τῆς πτωχείας,
παρήγορον τὸ δέλεμα τοῦ παντοῦ δὲν θὰ γυρίσῃ,
ἢ δὲν θὰ κλαύσῃ ἐκ χορᾶς καὶ δὲν θὰ μακαρίσῃ
ἐκείνους ποῦ εὐτύχησαν νὰ εἶν' ἐδῶ πτωχοί,
ἀποῦ ἐδῶθ' εἰς ὅλους μας φιλόανθρωπος ψυχῇ;
Καὶ τίς ἀνὴρ ἢ ἐφηβὸς ἢ ἄκακον παιδί,
ὁπότε τοῦ οἴου Τσιγγροῦ τὰς φυλακάς ἰδῇ,
δὲν θὰ θελήσῃ ἀληθῶς, πρὶν ἐν κακοῖς γηράσῃ,
τοῦ βίου τὸ ἐπιλοιπὸν ἐκεῖ νὰ τὸ περάσῃ;
Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἰδῇ Γεώργιον τὸν πρῶτον
ἐν μέσῳ τῶν Ἀδελφῶν καὶ ἄλλων κεχηγόντων
τοὺς μασκαράδες νὰ κυττᾷ μετὰ τὴν φαμίλια ὅλην,
δὲν θὰ εἰπῇ πῶς γρήγορα θὰ πάρωμε τὴν Πόλιν,
καὶ δὲν θὰ κρᾶξῃ εὐελπίς καὶ χαίρων μετ' ἡμῶν:
«Εὐδαίμων καὶ μακάριος αὐτὸς ὁ Ἡγεμὼν,
» ποῦ ἀμερίμνως κυβερνᾷ τοιοῦτους μασκαράδες
» καὶ μετὰ τὰ μούτρα τῶν γελᾷ καὶ πέρνει καὶ παρὰδες;»

Π.—Περάσατε, περάσατε μετὰ προσωπίδας ὄντων,
ὦ Κλέωνες καὶ Ὑπέρβολοι τῶν νεωτέρων χρόνων,
περάσατε, διδάσκαλοι καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
καὶ Φιντικῆδες συγγραφεῖς καὶ σεῖς σπανοὶ Σεμτέλοι,
καὶ πᾶσαν τὴν ἐπιστήμην ὡς ἴσω συντροφίαν,
ποῦ πέρδεται νυχθημερὸν τὴν ζεῖδωρον σοφίαν,
καὶ εὐδοκάζουν μετὰ αὐτὴν τὰ κλασικὰ ἐδάφη
καὶ σείονται τῶν εὐκλεῶν προγόνων μας οἱ τάφοι.
Περνάτε, νέοι εὐτολμοὶ, Σαμφῶν ἀνδρειωμένοι,
οἱ ἐν σισύραις μαλακαῖς ἐγκεκορδουλημένοι,
ἔσως ποῦ ἐμάθετε τὴν Φροβελιανὴν
καὶ ὁφόνετε διάτορον εἰς ὅλα τὴν φωνήν,
ἔσως ποῦ δίνετε μυτιὰς εἰς τοὺς Καθηγητὰς σας,
ὅπου μετὰ μύρα χρίετε τὰ νέα σώματά σας,
ἔσως ποῦ κορδόνετε τὰ πεινὰ σας τόσο,
ἔλατε εἰς τὸ κάρου μου φτεροσίδω νὰ σας δώσω.
Ἐμπρός, χορεῖα σεβαστὰ ἀνδρῶν ἐπιστημονίων,
ὅπου τοιοῦτοι γίνεσθε διὰ τὴν προικὴν μόνον,
καὶ ἀγρυπνεῖτε δι' αὐτὴν ἐπάνω ὅτ' ἀπαρτίζετε
καὶ προξενίτρες πρόσωπον ἢ ἐπιστήμην παῖζει,
ὅταν δὲ τύχετε νυμφῶν καλῶν καὶ πολυπράκτων
Σκερταρίους δέχεσθε ὅτ' ἐν εὐγενῇ σας οἶκον,
καὶ ἢ ἐπιστήμην καταντᾷ μηδαμινὴ κοκίτα
καὶ ἀποτόμως πρὸς αὐτὴν γυρίζετε τὰ νῶτα.
Ἐμπρός, περνάτε λειτουργοὶ μεγάλοι τοῦ Ὑψίστου,
διώκται σεῖς ἀμειλικταὶ τοῦ μαύρου Ἀντιχρῆστου,

ποῦ ἅμα τὸνα βγάξετε τὸ δεύτερον φορεῖτε,
ὦ τρυφηλοὶ Ἀσσύριοι καὶ χαῦνοι Συβαρίται,
προσφέρετέ μου πέταλα γὰρ νὰ σᾶς πεταλώσω...
ὡς εἶχα χίλις δάκτυλα γὰρ νὰ σᾶς φασκελώσω.
Περάσετε, περάσετε... πῶ! πῶ! τί μασκαράδες!...
ἰδοὺ μεοῖται πάμπολλοι, τῆς Μπόρσας φουκαράδες,
μὲ δάκρυα, μὲ στεναγμούς, μὲ ὄψιν σουδαρίου,
σκουπίζουσι τὰ πῖσω των μὲ μετοχὰς Λαυρίου.

Π.—Ἰδὲ τριγύρω μέγαρχα καὶ σταύλους καὶ καλύδης!...
ἰδοὺ! ἱππότης ἔρχεται καὶ ὁ μανάδης Γρίδης
καὶ δεξιὰ του ἔφιππος ἡ Τρελλοκατερίνα
μὲ Ἀμαζόνος ἔνδυμα, μὲ μάγουλα σὰν κρίνα,
μὲ θέλγητρα ἐπαγωγὰ καὶ χάριτας παντοίας,
ὡς ἀντιπρόσωπος λεπτὴ τῆς ἀριστοκρατίας.

Φ.—Καὶ ὁ Τρικούρης ἔρχεται ἀλύγιστος καὶ εὐθύς
καὶ ὁ Μανέτας χωριστὰ ὁ καὶ παραιτηθεὶς,
καὶ ἀκούονται ὀπίσω του παράπονα μεγάλα
καὶ κατηφὴς ἀκολουθεῖ καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλια.

Π.—Νά! καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις καὶ ὁ Θεωρῆς ὡς Ἄρης
καὶ ὁ Καραπάνος δίπλα του ὡς εἶδος καμηλιάρης.
Νά! νά! βαροῦν τὸν ταμπουρὰ παυμένοι πατριῶται,
«Καραϊσκάκη ἀρχηγὲ καὶ καπετάνε πρώτε,»
καὶ ὁ Θεωρῆς ὁ λαχανᾶς πρὸς τὴν Αὐλὴν σιμόνει
καὶ ὁ Λεμονῆς τὴν γλῶσσαν του δροσίζει μὲ λεμόνι.

Φ.—Περάσετε, περάσετε, τοῦ κόσμου μασκαράδες,
νὰ πάρετε καὶ ἐκ μέρους μας βραδεῖα καὶ παράδες.
Περάσετε νὰ σᾶς ἰδῶ, διαβόλου σκυολόγι,
τοῦ ἔθνους ἀντιπρόσωποι καὶ πολιτειολόγοι.
Ἄς γίνουν ὅλα θάλασσα, ἄς γίνουν ὅλα νῆλα,
τοῦ προσφιλοῦς Συντάγματος ἄς στίξωμεν τὰ φύλλα,
καὶ κάθε νόμος ἄς ριθῇ σὲ μιὰ καὶ ἄλλη δοῦτα
καὶ ἄς στρωθοῦμε ὅτὸ χορὸ μὲ ντέρια καὶ λαγοῦτα.
Ἀλείψετε τὰ πρόσωπα μὲ ἄφθονον τρυγίαν,
ἀλλάξετέ μας, ρήτορες, Χριστὸν καὶ Παναγίαν,
τελεῖτε Διονύσια καὶ πικνυχίδων κώμους
ἵστην Πανελλήνιον βουλήν καὶ εἰς τὰς ὑπονόμους,
καὶ ἄς γδάρῃ τὸ τομάρι μας ἐκάστη ἐξουσία
ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐγδάρῃ τὸ δέρμα τοῦ Μαρσίου.

Π.—Πέρνα, Ἑλλάς μου προσφιλέ, κατχμουτζουρωμένη,
πεινώσα, κορδακίζουσα, κλασαυχενίζομένη,
μὲ δάρνας, μὲ κειμήλια, μὲ ἀργυρὰ τοσαπράξια,
μὲ φουστάνελα, μὲ σινὴν καὶ μὲ κοκότας νάξια,
μὲ τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ ὑψηλὰ κολλάρα,
μὲ τὸν μποξᾶ τοῦ Θεωρῆ, μὲ τοῦ Κορνᾶ τὴν κλάρα,
μὲ τὰς μεγάλας κεφαλὰς καὶ τὰς μικρὰς σου ὄλας,
μὲ Ρυτοπούλους ποιητάς, μὲ παστρικοὺς Μανσόλας,
μὲ τοὺς Τελώνιας τοὺς κλεινοὺς καὶ μὲ τοὺς Προσολάκας,
μὲ σύμπαντας τοὺς κλέπτας σου, τοὺς εὐφρεῖς καὶ βλάκας.
Φ.—Ἐμπρός, ἔμπρός, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ αὐτὸ τὸ κάρων
εἰς ὅλους ἄφθονον τροφὴν ἄς ρίψωμεν κανθάρων.

Π.—Ἄς ρίψωμεν, βρὲ Φασουλῆ...

Φ.—Ἄς ρίψωμεν ἀκόμα
γὰρ νὰ χορτάσῃ μὲ αὐτὴν τοῦ καθενὸς τὸ στόμα.

Π.—Νά! φάτε, χρυσοκάνθροι...

Φ.—Νά! φάτε, μασκαράδες,
Π.—Ρωμηοὶ νεφελοκόκκυγες, ψευτοκλαμαράδες.

Φ.—Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, βρὲ παιδί... καὶ τώρα, βρὲ σαλιάρη
ἀλλήλους ἄς ξυλίσωμεν μὲ δυνατό στηλιάρι.

(Ταῦτα εἰπόντες τὰ ἐντὸς τοῦ κάρου των σαρβάνου
καὶ ἀμέσως μὲ τὰ ξόλα των ἀλλήλους μπαγαλάρουν.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ροδοκανάκης Χρήστος καὶ τὴν πατρίδα Χιῶτης
καὶ αὐτὸς ἀνηγορεύθῃ Ἀσκληπιδίης πρώτης,
καὶ ἄριστα ἐπῆρε μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων καὶ τῶν παρισταμένων.

Ἀφοῦ πολλοὶ τὰ ἔδωκαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρὰ
καὶ ὅτὸν Ρωμῆο συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γὰρ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐθόμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμὴς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κἄνω,
γὰρ τοὺτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
καὶ ἄς μὴ φορτόνωνται συχνὰ ὅτῃ ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στεῖλω ἀναυλα καὶ ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

Σειρὰς Ρωμηοῦ ζητεῖτε μιᾶς πενταετίας;...
ὅτὸ βιβλιοπωλεῖον πωλοῦνται τῆς Ἑοτίας.
Τὴν ἱστορίαν δ' ὅλην αὐτῶν τῶν πέντε χρόνων
ἀντὶ δραχμῶν πενήντα θὰ σᾶς τὴν δώσουν μόνο ν.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἑοτίας ὁρίζεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὅλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει...
λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ, καθὼς καθεὶς ξέρει.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
ἐπὶ Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
καὶ ἐκδοχοῦν Εὐδὴ, — ὅτὸ ὅτὸ λάδι, τοῦτο ὅτὸ ξύδι,

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.